"Naprosto, úžasně originální."
STEPHEN KING

HEX

THOMAS OLDE HEUVELT

THOMAS OLDE HEUVELT

HEX

Ukázka elektronické knihy

THOMAS OLDE HEUVELT

HEX

ARGO

Přeložil Milan Žáček

Argo © 2017
Copyright © 2013 by Thomas Olde Heuvelt
Translation © Milan Žáček, 2017
Cover art © Adam Pižurný, 2017

ISBN 978-80-257-2198-8 (váz.)
ISBN 978-80-257-2234-3 (e-kniha)

Jacquesovi Postovi,
mému literárnímu šamanovi

ČÁST 1

DNES?
#kamenovani

1

Když Steve Grant vyběhl zpoza rohu parkoviště za blackspringským supermarketem, uviděl, jak Katherine van Wylerovou přejel starožitný holandský orchestrion. Chvilku si myslel, že ho jen šálí zrak, protože místo toho, aby po nárazu skončila na ulici, Katherine jako by se vpila do dřevěných kudrlinek, křídel opeřeného anděla a chromově zbarvených píšťal. Orchestrion za přívěsný hák natlačil dozadu Marty Keller a podle pokynu Lucy Everettové ho pak zastavil. Ačkoliv při nárazu nebyl slyšet žádný úder a neobjevil se jediný pramínek krve, lidé se začali ze všech stran sbíhat s naléhavostí, která je odjakživa vlastní obyvatelům vesnic i měst, když dojde k nehodě. Tady však nikdo neodložil nákupní tašku, aby Katherine pomohl na nohy... poněvadž pokud si obyvatelé Black Springu něčeho cenili více než pohotovosti, byla to opatrná zásada nikdy se příliš nemíchat do Katherininých záležitostí.

„Ne tak blízko!“ křikl Marty a natáhl ruku k holčičce, která se k ní váhavými krůčky přece jen blížila, ač ji nepřitahovala samotná bizarní sráž-ka jako spíše ohromující nádhera obrovitého hracího stroje. Steve si okamžitě uvědomil, že to žádná nehoda nebyla. Ve stínu pod orchestrionem zahlédl dvě špinavá chodidla a zablácený lem Katherininých šatů. Shovívavě se usmál; takže je to jenom iluze. O dvě vteřiny později začaly přes parkoviště burácet tóny Radeckého pochodu.

Zpomaloval, unavený, ale sám se sebou naprosto spokojený; byl téměř na konci svého velkého okruhu: dvacet čtyři kilometrů podél okraje státního parku Medvědí hora do Fort Montgomery a pak přímo kolem řeky Hudson k vojenské akademii ve West Pointu – které místní říkali jenom Point –, kde zahnul na cestu zpátky domů. Do lesa, do kopců. Měl z toho skvělý pocit, a nejen proto, že běh byl ideální způsob, jak zbavit tělo napětí, které se v něm za celý den nashromáždilo při výuce na Lékařské akademii státu New York ve Valhalle. Do výborné nálady ho dostal hlavně

rozkošný podzimní vítr *mimo* Black Spring, který mu provířil plícemi a kamsi na západ odnesl zápach jeho potu. Všechno to samozřejmě byl pouze psychologický dojem. Na vzduchu v Black Springu nic špatného nebylo... tedy přinejmenším nic, co by se dalo prokázat rozborem.

Hudba vylákala zpoza grilu i kuchaře z Rubyho žebírek. Přidal se k ostatním a na orchestrion upřel podezíravý pohled. Steve kolem lidí procházel a rukou si utíral zpocené čelo. Když si všiml, že skvostně lakovaný bok hrací skříně ve skutečnosti tvoří létací dvířka a že jsou tahle dvířka pootevřená, už nedokázal potlačovat úsměv. Stroj byl uvnitř dokonale prázdný, až k nápravě. Katherine nehybně stála ve tmě, pak však Lucy dvířka zavřela a skryla ji cizím pohledům. Orchestrion byl zase orchestrionem, a vyhrával jedna radost.

„Takže jak," zeptal se, zatímco s rukama v bok ještě oddychoval, „Mulder se Scullyovou zas naplňují obecní pokladnu?"

Marty k němu přišel a zazubil se. „To říkáš ty. Víš, kolik tyhle potvory stojí? A můžu ti říct, že ti šetří, až to hezký není." Trhl hlavou směrem k hracímu zařízení. „Je to dokonalej podvrh. Replika orchestrionu ze Staroholandskýho muzea v Peekskillu. Dost dobrá, co? Dole je úplně obyčejnej návěs."

Stevea to nadchlo. Když se teď blíž podíval, viděl, že zevnějšek opravdu tvoří jen nesourodá směsice sentimentálních porcelánových figurek a ledabyle přilepených tretek – a navíc příšerně namalovaných. Píšťaly nebyly ani z opravdového chromu, ale jen ze zlatě natřeného PVC. Ani Radeckého pochod za nic nestál: byla to iluze, bez onoho nádherného sípání klapek nebo pleskání děrných pásek, které by člověk očekával u tak starobylého zařízení.

Marty vyčetl, co se mu honí hlavou, a řekl: „IPod s megareprákem. Když nahodíš špatnej seznam skladeb, bude hrát metal."

„Připadá mi to jako jeden z Grimových nápadů," zasmál se Steve.

„To jo."

„Nebylo účelem spíš od ní pozornost odpoutat?"

Marty pokrčil rameny. „Znáš mistrův styl."

„Je to pro veřejné akce," podotkla Lucy. „Na pouť nebo během slavnosti, pokud se sejde hodně Lidí zvenčí."

„Tak to hodně štěstí," usmál se Steve, už opět připravený pokračovat v cestě. „Třeba i při tom ještě vyberete nějaké peníze."

Ukázka elektronické knihy

Poslední půldruhakilometrový úsek, cestou domů po Deep Hollow Road, se už nikam nehnal. Jakmile se vzdálil mimo doslech, o ženě ve tmě, o ženě v útrobách hracího stroje přestal přemýšlet, ačkoliv do rytmu běhu mu v duchu neustále hrál Radeckého pochod.

* * *

Když se Steve osprchoval, sešel do přízemí a u stolu v jídelně narazil na Jocelyn. Zavřela notebook. S nenápadným úsměvem na rtech, do něhož se zamiloval před třiadvaceti lety a který si měla nejspíš uchovat až do smrti i navzdory stále hlubším vráskám a výraznějším váčkům pod očima (sama jim říkala „kapsy po čtyřicítce"), prohlásila: „Tak, dost bylo šamstrů. Teď je na řadě manžel."

Steve se usmál. „Jak se vlastně jmenoval? Rafael?"

„Jo. A Roger. Novaka jsem pustila k vodě." Postavila se a zajela mu rukou kolem pasu. „Jaký jsi měl dneska den?"

„Vyčerpávající. Pět hodin přednášek v kuse s jednou dvacetiminutovou přestávkou. Požádám Ulmanna, aby mi změnil rozvrh, nebo dal za katedru baterii."

„Člověk by z tebe zaplakal," řekla a políbila ho na ústa. „Měla bych vás varovat, pane Horlivče, že tady máme šmíráka."

Steve se odtáhl a nadzvedl obočí.

„Bábinku," řekla.

„Bábinku?"

Přitáhla si ho k tělu, otočila se a kývla si přes rameno. Steve sledoval směr jejího pohledu přes otevřené francouzské dveře dál do obývacího pokoje. A vskutku, v zastrčeném koutě mezi gaučem a krbem, těsně vedle hi-fi věže – Jocelyn mu říkala Pustina, protože pro něj nedokázala vymyslet rozumné využití – stála drobná seschlá žena, hubená jak lunt a naprosto nehybná. Vypadala jako něco, co nepatří do jasného, zlatého odpoledního světla – tmavá, špinavá, noční. Jocelyn jí na hlavu hodila starou utěrku, aby jí nebylo vidět do tváře.

„Bábinka," pronesl Steve zamyšleně. Potom se rozesmál. Nemohl si pomoct; s tou utěrkou vypadala trapně a směšně.

Jocelyn se začervenala. „Víš, jak mě vždycky vyděsí, když se na nás takhle dívá. Je mi jasné, že je slepá, ale někdy mám pocit, že to nehraje roli."

„Jak dlouho už tam stojí? Protože jsem ji zrovna viděl ve městě."

„Necelých dvacet minut. Objevila se, než jsi přišel domů."

„Podívejme. Viděl jsem ji na parkovišti za obchodem. Postavili na ni jednu z těch svých nových hraček, hrací stroj. Kdo to kdy viděl!? Myslím, že se jí ta hudba moc nelíbila."

Jocelyn se usmála a vyšpulila rty. „No, doufám, že se jí líbí Johnny Cash, protože ten byl v CD přehrávači, a natahovat se kolem ní, abych zmáčkla Play, mi jednou bohatě stačí."

„To od vás bylo statečné, madam." Steve jí prsty zajel v týlu do vlasů a opět ji políbil.

Rozletěly se síťové dveře a dovnitř se nahrnul Tyler s velkou igelitkou vonící čínským bistrem. „Hele, žádný techtle mechtle, jasný?" zavolal. „Až do patnáctýho března jsem nezletilej a do tý doby nikdo nesmí kazit moji křehkou duši. Zvlášť pak v rámci mýho vlastního genofondu."

Steve mrkl na Jocelyn a řekl: „Platí to i pro tebe a Laurie?"

„Ode mě se experimenty očekávají," odpověděl Tyler, položil na stůl tašku a začal se soukat z bundy. „Odpovídá to věku. Píšou to na Wikipedii."

„A co se píše na Wikipedii o tom, že bychom v našem věku měli dělat my?"

„Pracovat... vařit... navyšovat kapesný."

Jocelyn vypoulila oči a vyprskla smíchy. Za Tylerem se dovnitř síťovými dveřmi prosmýkl i Fletcher a teď s nastraženýma ušima cupital po podlaze jídelny.

„Ach, panebože, Tylere, seber ho..." vyhrkl Steve, jakmile uslyšel jejich border kolii zavrčet, ale už bylo pozdě: Fletcher zahlédl ženu v Jocelynině Pustině. Okamžitě spustil ohlušující štěkot, který přešel do tak ječivého, pronikavého kňučení, že všichni tři mohli vyletět z kůže. Pes se prohnal místností, ale sklouzl se na tmavých dlaždicích; Tyler ho jen tak tak zachytil za obojek. A i když dál zběsile štěkal a předními nohama hrabal ve vzduchu, zůstal stát ve francouzských dveřích.

„Fletchere, lehni!" okřikl ho Tyler a prudce trhl vodítkem. Fletcher přestal štěkat. Dál úzkostlivě vrtěl ocasem a na ženu v Pustině začal z hloubi hrdla přidušeně vrčet... ta nehnula ani brvou. „Bože, to jste mi nemohli říct, že ji tady máme?"

„Promiň," řekl Steve, když od něj převzal vodítko. „Nevšimli jsme, že dovnitř vlítl i Fletcher."

Tylerovi se v tváři objevil jízlivý výraz. „Ten hadr jí sluší.“ Hodil bundu přes židli a bez dalších slov vyrazil do patra. Ne aby začal dělat na domácích úkolech, pomyslel si Steve, protože když přijde na domácí úkoly, Tyler nikdy nespěchá. Jediné, co ho dokázalo pohnat k činorodosti, byla dívka, s níž chodil (živá drobná kráska z Newburghu, která je bohužel nemohla častěji navštěvovat s ohledem na Bezpečnostní výnos), nebo videoblog na jeho YouTube kanálu, kterému se nejspíš věnoval, když ho Jocelyn poslala do Císařova výběrového bistra. Ve středu mívala volno a ráda si ho nekomplikovala, ačkoliv všechny pokrmy z jejich místního čínského bufetu chutnaly prakticky stejně.

Steve vrčícího Fletchera odvedl na dvorek a zamkl ho do kotce, kde ještě vyskakoval na pletivo dvířek a neklidně přecházel tam a zpátky. „Přestaň,“ zamručel Steve možná ostřeji, než bylo v dané situaci třeba. Ale pes mu lezl na nervy a on věděl, že se Fletcher ještě půl hodiny nezklidní. Od Bábinčiny poslední návštěvy uplynula už docela dlouhá doba, ale bez ohledu na to, jak často k nim chodila, zdálo se, že Fletcher si na ni nikdy nezvykne.

Doma pak prostřeli stůl. Steve zrovna otevíral papírové krabičky se smaženými nudlemi s kuřecími kousky a pikantními kostkami tofu, když se opět rozletěly kuchyňské dveře. Dovnitř vpadly Mattovy jezdecké boty a převrátily se na podlaze. Do toho nepřestával štěkat Fletcher. „Fletchere, proboha!“ Steve slyšel zakřičet svého mladšího syna. „Co je to s tebou?“

Matt do jídelny vešel s čepicí nakřivo a se zmuchlanými jezdeckými kalhotami v náručí. „Jé, mňam. Čína,“ zvolal a cestou objal oba rodiče. „Hned jsem zpátky!“ A stejně jako Tyler vyběhl do patra.

Steve jídelnu zhruba v tuhle denní dobu vnímal jako epicentrum Grantovic rodiny, místo, kde poutavé životy jednotlivých členů domácnosti přes sebe kloužou jako tektonické desky a kde se do sebe zaklesávají. Nešlo jen o to, že vždycky, když to bylo možné, ctili tradici společného stolování, souviselo to i se samou místností: osvědčeným místem v domě, rámovaným železničními pražci a s milionovým výhledem na stáj a koňský výběh na konci dvora, v pozadí se strmě se zvedající divočinou Mudrcovy strže.

Když servíroval sezamové nudle, Tyler se do jídelny vrátil se sportovní kamerou GoPro, kterou dostal k sedmnáctým narozeninám. Svítilo na ní červené světýlko nahrávání.

„Vypni to," poručil mu Steve. „Víš, jaká jsou v přítomnosti Bábinky pravidla."

„Já ji nenatáčím," ohradil se Tyler a na opačném konci stolu vytáhl židli. „Podívej, odsud ji ani nedostanu do záběru. A víš, že když je uvnitř, skoro nikdy nechodí." Věnoval tátovi nevinný úsměv a nahodil svůj typický youtubovský hlas (hudba 1.2, styl 2.0): „A nyní je načase zeptat se tě, ó můj Vážený zploditeli, na otázku do mého veledůležitého statistického hlášení."

„Tylere!" okřikla ho Jocelyn.

„Promiň, ó Dvojnásob vážená roditelko."

Jocelyn se na něj zadívala s vlídnou nekompromisností. „Tohle vystřihneš. A běž s tou kamerou někam. Vypadám hrozně."

„Svoboda tisku," ušklíbl se Tyler.

„Právo na soukromí," kontrovala Jocelyn.

„Přerušuju výkon domácích povinností."

„Omezuju ti kapesné."

Tyler kameru natočil na sebe a nasadil zmučený výraz. „Ách jo, tyhle žvásty slýchám pořád. Už jsem to říkal, přátelé, a řeknu to zase – žiju v diktatuře. Svoboda projevu je v rukou starší generace vážně ohrožena."

„Tak pravil mesiáš," prohodil Steve, zatímco servíroval tofu. Věděl, že Tyler většinu nahrávky stejně vystříhá. Tyler chytře sestřihával své názory, absurdity a záznamy z ulice, které pak doplňoval chytlavou popovou muzikou a zrychlenými videoefekty. Tohle mu šlo. A měl působivé výsledky; když se Steve díval na synův kanál TylerFlow95 naposledy, měl 340 sledujících a víc než 270 000 zhlédnutí. Tyler si dokonce vydělal nějaké peníze z reklamy (byť absurdně malé, jak sám uznával).

„Co ses chtěl zeptat?" navázal Steve a kamera se okamžitě stočila jeho směrem.

„Kdybys musel nechat někoho umřít, kdo by to byl: tvoje vlastní dítě, nebo celá vesnice v Súdánu?"

„To je ale nesmyslná otázka!"

„Moje vlastní dítě," řekla Jocelyn.

„Páni!" vykřikl Tyler dramaticky a venku v kotci Fletcher nastražil uši a opět se znepokojeně rozštěkal. „Slyšeli jste to? Moje vlastní matka by mě

nemilosrdně obětovala pro dobro nějaké neexistující vesnice v Africe. Je to známka soucitu se třetím světem, nebo znamení dysfunkčnosti naší rodiny?“

„Oboje, drahoušku,“ odpověděla Jocelyn a potom zavolala do patra: „Matte! My už jíme!“

„Ale vážně, tati. Řekněme, že před sebou máš dvě tlačítka, a když jedno zmáčkneš, umře tvoje dítě – to znamená moje maličkost –, a když zmáčkneš druhý, umřou všichni v nějaké súdánské vesnici, a pokud se nerozhodneš, než se odpočítá deset, zmáčknou se obě tlačítka automaticky. Koho bys zachránil?“

„Je to absurdní situace,“ řekl Steve. „Kdo by mě nutil dělat takový rozhodnutí?“

„Udělej to pro mě.“

„Ale i tak... na tohle prostě není správná odpověď. Kdybych tě zachránil, obviníš mě, že jsem nechal umřít celou vesnici.“

„Ale jinak umřeme všichni,“ nevzdával se Tyler.

„Samozřejmě že bych nechal umřít vesnici a tebe ne. Jak bych mohl obětovat vlastního syna?“

„Vážně?“ Tyler obdivně zahvízdal. „I kdyby to byla vesnice plná ukrutně podvyživených dětských vojáků s nafouklými břišky, kterým kolem očí bzučí mouchy a ubohé týrané matky jim umírají na AIDS?“

„I tehdy. Ty matky by pro svý děti udělaly to samý. Kde je Matt? Mám hlad.“

„A kdyby sis měl vybrat, jestli necháš umřít mě, nebo celej Súdán?“

„Tylere, na takové otázky by ses neměl ptát,“ řekla Jocelyn, ovšem s nikterak velkou přesvědčivostí; dobře věděla, že jakmile se její manžel a starší syn rozjedou, vměšovat se mezi ně má tak malou šanci na úspěch jako... jako vměšovat se do debaty ve větší politické aréně.

„No, tati?“

„Súdán,“ řekl Steve. „A o čem ten referát vlastně je? O našem zapojení v Africe?“

„O upřímnosti,“ odpověděl Tyler. „Každý, kdo říká, že by zachránil Súdán, lže. A každý, kdo odpovědět nechce, je jen politicky korektní. Ptali jsme se všech učitelů a upřímná byla jen paní Redfearnová v hodině filozofie. A ty.“ Uslyšel, jak se po schodech s lomozem blíží jeho mladší bratr,

a zavolal. „Kdybys měl nechat někoho umřít, Matte, koho by sis vybral: celej Súdán, nebo naše rodiče?“

„Súdán,“ zněla okamžitá odpověď. Tyler mimo záběr kamery kývl směrem k obývacímu pokoji a přejel si prstem po rtech, jako že si je zavírá na zip. Steve upřel zdráhavý pohled na Jocelyn, ale ze způsobu, jakým si skousávala ret, poznal, že je ochotná na jejich hru dál přistupovat. O vteřinu později se otevřely dveře a vtrhl mezi ně Matt pouze s ručníkem kolem pasu. Očividně přicházel rovnou z koupelny.

„Super, právě jsi mi zajistil dalších tisíc zhlídnutí,“ pronesl Tyler. Matt se na kameru šaškovsky ušklíbl a zavrtěl boky.

„Tylere, vždyť je mu třináct!“ ohradila se Jocelyn.

„Ne, vážně, ten klip, kde jsme s Lawrencem a Burakem nahoře bez napodobovali Pussycat Dolls, měl zhlídnutí víc než třicet pět tisíc.“

„To mělo blízko k pornu,“ řekl Matt a zády k obýváku – a k ženě v Jocelynině Pustině – si přitáhl židli. Steve a Jocelyn se po sobě pobaveně podívali.

„To se ke stolu neumíš obléct?“ povzdechla si Jocelyn.

„Chtělas, abych přišel dolů a najedl se! Oblečení mi smrdí jako čert a ještě jsem se ani neosprchoval. Jo a mimochodem, mami, líbilo se mi tvoje album.“

„Cože?“

„Na Facebooku.“ S pusou plnou nudlí se odsunul od okraje stolu a zhoupl se na židli. „Jsi fakt cool, mami.“

„Všimla jsem si, miláčku. A ty nohy na zem, jasný? Nebo zase spadneš.“

Matt ji ignoroval a upřel pozornost na Tylerův objektiv. „Vsadím se, že nechceš vědět, co si myslím já.“

„Ne, brácho, co smrdíš jako čert. Byl bych radši, kdyby sis dal sprchu.“

„Je to pot, ne čert,“ prohlásil Matt naprosto klidně. „Já si myslím, že ta tvoje otázka je až moc lehká. Myslím, že mnohem zajímavější je se zeptat: kdybyste museli nechat někoho umřít, kdo by to byl: vaše vlastní dítě, nebo všichni lidi z Black Springu?“

Fletcher začal tlumeně vrčet. Steve vyhlédl na dvůr a uviděl, jak pes za pletivem tiskne hlavu k zemi a cení zuby jako divé zvíře.

„Panebože, co s tím psem je?“ zeptal se Matt. „Kromě toho, že je to naprostej magor.“

Ukázka elektronické knihy

„Bábinka náhodou někde nablízku není, že?“ zeptal se Steve nevinně.

Jocelyn svěsila ramena a rozhlédla se po místnosti. „Dneska jsem ji vůbec neviděla.“ S předstíranou naléhavostí očima sklouzla ze dvora k rozštípnutému dubu červenému na konci jejich pozemku, odkud do stráně vybíhala pěšina: dubu, k jehož kmenu byly připevněny tři bezpečnostní kamery namířené do různých zákoutí Mudrcovy strže.

„*Bábinka náhodou někde nablízku není.*“ Matt se s plnou pusou zazubil. „Co si o tom budou myslet Tylerovi sledující?“ Jocelynina matka, která dlouho trpěla Alzheimerovou nemocí, před rokem a půl zemřela na plicní infekci; Steveova byla po smrti už osm let. Lidé na YouTube to nemohli vědět, ale Matt se dobře bavil.

Steve se otočil ke svému staršímu synovi a se strohostí, která pro něj nebyla vůbec typická, se zeptal: „Tylere, tohle vystřihneš, že jo?“

„Jasně, tati.“ Hlas opět přepnul na TylerFlow95. „Přenesme otázku blíž k našim domovům. Kdybyste museli nechat někoho umřít, *o padre mio*, kdo by to byl: vaše vlastní dítě, nebo všichni ostatní ve vaší obci?“

„Zahrnovalo by to i moji manželku a moje druhé dítě?“ zeptal se Steve.

„Jo, tati,“ odpověděl Matt s blahosklonným smíchem. „Koho bys zachránil, Tylera, nebo mě?“

„Matthewe!“ vykřikla Jocelyn. „To už by stačilo.“

„Zachránil bych vás oba,“ prohlásil Steve s plnou vážností.

Tyler se usmál. „To je politicky korektní, tati.“

V té chvíli to Matt se zhoupnutím přehnal. Divoce zamáchal rukama ve snaze znovu získat rovnováhu, ze lžíce mu odletěla červená omáčka, ale židle se stejně s třeskotem převrátila a Matt skončil na podlaze. Jocelyn vyskočila a polekala Tylera, kterému z ruky vyletěla kamera a dopadla do talíře se smaženými nudlemi. Steve si všiml, že Matt, stále ještě s onou dětskou mrštností, pád zbrzdil nataženým loktem a teď se vleže na zádech hystericky hihňá a jednou rukou se snaží udržet si kolem pasu ručník.

„Mladší brácha přes palubu!“ zavýskal Tyler. Namířil kameru k zemi, aby udělal dobrý záběr, ale předtím z ní ještě ometl nudle.

Matt, jako by dostal zásah elektřinou, se najednou roztřásl; výraz v jeho tváři se proměnil v grimasu hrůzy, holení se udeřil do nohy stolu a hlasitě vykřikl.